

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 202.

V Ljubljani, v soboto 5. septembra 1885.

Letnik XIII.

Mir pa zopet mir!

„Razmere med vladami so dobre, boljše kakor prej, občni mir je zagotovljen“, pa zopet drugi pot, „prijateljski odnosi so tako povoljni kakor še nikdar poprej“, tako beremo vsak dan po časopisih. A v kljub tem zagotovitvam posede mogočna velevlad posestvo druge oblasti — Nemčija španske Karoline — Rusi in Angleži si stojé v Aziji nasproti z napetimi puškami, vsa Evropa se oborožuje, kar le prenašajo prihodki državni. Čemu vse to, ako velevlad druga drugi zaupajo! Svet nerad vidi svojo podobo v zrcalu, zato se ne upa vanj pogledati.

V resnici je poštenje med diplomati, sicer pravijo nekteri, da ga ni bilo nikoli, zginilo, prijateljstva se sklepajo pa zopet opuščajo po vsakdanjih spremembah v politiki, mir v Evropi pa vzdržuje morda le osebno občevanje med tremi mogočnimi cesarji — avstrijskim, nemškim in ruskim.

Ruska je največa velevlad na svetu, tretjina vsega zemeljskega površja je pod njeno oblastjo, a nima prave zveze do velikih morij, to kar jo je prej zadrževalo pri razvijanju oblasti, je sedaj kolikor toliko odpravljeno. Kedar bodo enkrat železnice po širnih prostorih osrednje Azije do meje Afganistana in do tihega morja dodelane, potem bode mogoče postaviti vojno v primerno kratkem času na skrajne meje države, zato je bajé prijenjala Angležem. Prihodno jesen, tako beremo po časopisih, se misli beli car ovenčati v Samarkandu, slavni prestolnici nekdanjega strahovalca Azije, Timurlenka. Tako bode imela Azija cesarico v Indiji in cara v osrednji Aziji. Ali pa bode za oba prostora dovolj v Aziji. Mislili bi, da! Rusija ima sicer velikanske prostore, a večinoma nerodovitne pustine, v Aziji Angleška pa zemeljski raj — Indijo, kamor so hrepeneli in koprnili od nekdanj vseh silovitih mogotev tega sveta. Brezdvomno v Aziji lahko Rusija Anglijo premaga, a drugače je pa v Evropi. Toraj vidimo, da si ruska diplomacija išče od nekdanj zaveznikov v Evropi; ako se hoče v

Aziji raztegniti, mora v Evropi varna biti pred napadi, Rusija bi ne bila mogla l. 1877 in 1878 Turkov vgnati v kozji rog, ko bi ne bila prijazna s Prusko in Avstrijo. Tako so te tri velevladi in trije mogočni vladarji drug na drugega navezani, drug drugega potrebujejo.

Na balkanskem poluotoku vré in vré, nekaj vode bode vendar še steklo po Dunavu in Savi v črno morje, preden se bodo ljudstva pomirila. Avstrija in Rusija se tukaj srečujeta, po manjših državah, n. pr. v Srbiji in Črnagori, nekaj pa tudi v Rumuniji prevaguje sedaj ta, sedaj uni vpliv; katoliki se ozirajo na Avstrijo, tako zvani pravoslavni pa v Rusijo; prekanjeni Grki pa bi radi še dalje Slované (Bulgare) pod versko pretvezo tlačili in ožemali. Od teh izhaja toliko nemira v Macedoniji in v bližnjih deželah. Najhuje se pa zgodi katoliškim Bolgarom, Rusi se za nje ne bodo poganjali, a Grki jih pa črnijo pred turško vlado in pred vsem svetom in strastno preganjajo. Sicer iz dna srca želimo prijateljstvo med Rusijo in Avstrijo, a netiva je toliko, da bode mogla roka, ki ga bode s pota spravila, biti posebno spretna. Pri teh okoliščinah nam je pač razumevno, zakaj da se Avstrija in Rusija približujeta, vojske se boji vsaka, a svojih korist pa tudi ne more drugim na ljubo žrtvovati.

V vsakdanjem življenji marsikaj ne razumemo, kako bi pa mogli v politiki razumeti vse, kar beremo ali slišimo pripovedovati. Med drugim nam je nerazumljivo, zakaj da Pruska podi ruske in avstrijske podložnike iz svojih dežel, saj je med temi državami tesno prijateljstvo.

Kaj pomeni vse to? Skrajne potrebe menda za to ni. Inozemci menda niso sami potepuhi in be- rači, ki Prusijo objedajo.

Kaj pa potem, če tudi Rusija in Avstrija začneta Pruse posnemati in nje podanike iztiravati? Ali ne bode potem povoda dovolj, da se boče pisalo o zatiranih Nemcih?

V Avstriji so že Nemci tolikanj zatirani, da

zmirom kličejo na pomagaj! Ali bodo ostali ti klici zmirom glas vpijočega v puščavi.

Od kar je na Angleškem konservativno ministertvo, zapazimo, da se Nemčija in Anglija približujeta. Bismark potrebuje Angleške zaradi svoje naselbinske politike, Angleži pa radi prijenjujejo v malih rečéh, da si pridobivajo prijateljev v potrebi.

Sultan Zansibarski na vzhodnem bregu Afrike bi se ne bil tako hitro dal prepričati o pravicah Nemčije do vzhodnih bregov v Afriki, da mu ne zašepetajo nekaj Angleži na uho in ga po rami pogladijo. Bismark se javalne ne bode dolgo premišljeval odpovedati prijateljstva svojim starim zaveznikom, ako jih ne bode več potreboval, ali če mu bode drugod migal in se ponujal večji dobiček, zakaj on je bil od nekdanj pošten mešetar, ki pa vendar svojega dobička nikdar ni pozabil.

Vzroki cerkveno-bolgarskega prepira.

(Dalje.)

Mlg. Sokolski se je vsem prikupil. Njegovo zunanje je razodevalo njegovo notranjo svetost, oistro se je postil, dolgo in goreče je molil in posebno je bil prijazen do vseh. Ves zavzet je bil o prijaznosti in osebnosti Pija IX. „To je angelj, to je svetnik Božji“, zaklical je večkrat. Kar se je pa njemu in vsem Bolgarom posebno prikupilo in jih Rimu pridobilo je bilo, kakor so sami povedali, posebno ljubeznjiva prijaznost papeža, ki je bila v tolikem nasprotju z ošabnostjo grškega patrijarha. Navajeni ponosnega obnašanja svojega prednika, niso mogli nikakor razumeti, kako more papež, poglavar 200 milijonov vernih in še poleg tega svetni vladar, biti tako po očetovski prijazen do njih.

Čez tri tedne, v prvih dneh maja, so zvedeli v Rimu, da je nadškof srečno došel v Carigrad. Brez nezgode prišel je s svojim spremstvom ob zju-

LISTEK.

Beseda o tujcih na Gorenjskem.

Gospod vrednik!

„Na Gorenjskem je fletno“, pravi národna, ali če hočete, neródna pesem. Poleti se zbirajo tu tujci iz vseh krajev. Znano Vam je, gospod vrednik, da prebivam jaz na gorenjem Gorenjskem v jako romantičnem kraju in sicer ne kot poletenski gost, ampak kot tak, ki ima poleti in pozimi priliko občudovati gola, s snegom pokrita gorska rebra. Jaz toraj nisem tujec, a tujci prihajajo kolikor toliko z menoj in z mojim delokrogom v dotiko.

Tujci se, kakor cvetlice, ravnaajo po slani. Ko slana poneha, se začno prikazovati cvetlice in tujci, jesenska slana nam pa ob enem cvetlice in tujce prežene. Začel se je hladni september in tujci so začeli odhajati in v štirinajstih dneh nam bo slana gotovo zadnje tujce odnesla. Zdaj je toraj ločitve čas. Zategadel Vam hočem razodeti, gosp. vrednik, kakšna čustva se mi vzbujajo zdaj, ko se tujci od nas poslavljajo. Da me bodete pa laglje umeli, Vam hočem tu podati nekak splošen opis naših tujcev.

Ime. Nekteri tujci se imenujejo turisti. To so

taki ljudje, ki se, ogledujoč znamenitosti, bavijo le nekaj dni in večasih le nekaj ur v enem kraju in jo potem drugam potegnejo. Nekoliko turistične žile imam tudi jaz. Bil sem že letos parkrat v Kanalski dolini, na Trebiži, v Kranjski gori, Begunjah in drugod. Bil sem tudi prošli teden prvokrat pri znamenitem slapu Peričniku. Utegnete si misliti, ako je slap znamenit, zakaj si ga šel gledat še le zdaj. Naravnost Vam povem, da me jako malo zanima golo hribovje in po njem deroča voda, ako nima nikakoršnega zgodovinskega pomena. Tudi Peričnika bi najbrž ne bil nikoli videl, ko bi se lani ne bila tam modérna zgodovina za eno poglavje pomnožila s tem, da se je modérno blagoslovila uta pri slapu. Prišlo je neko nedeljo jutro nekaj modérne gospode iz Ljubljane, in da je bila družba večja, so šli tudi nekteri kmetjo tje zijala prodajat. Pridigoval je Dežman in sicer ravno tačas, ko je bila v farni cerkvi služba božja. Gospod vrednik, Vi najbrže niste bili tačas z Ljubljansko gospodo pri Peričniku, ker se mi zdite preveč starokopitni za nedeljskega turista, zato Vam svetujem, da si ga zdaj enkrat ogledate, je res „za mujo“.

Tujci, ki so dalj časa v enem kraju, se pa imenujejo „Sommerfrischler“, ker pravijo, da prihajajo „in die Sommerfrische“ ali „auf Luftveränderung“.

Zadnja dva izraza značita večidel eno in isto ali vedno le ne. Vidite, jaz sem tudi pozimi v „Sommerfrische“ ali na „Luftveränderung“ ne morem priti. Slovenci še nimamo za te stvari domačih besedi. V nekem kraju imenujejo tiste, ki se hodijo poleti sem gori hladit, prepeličarje. Je-li to ime primerno ali ne, bomo videli v novem slovensko-nemškem slovarji.

Pogoj. Kaj mora imeti človek, ki hoče postati prepeličar? Denar, in nič drugega. Nekteri pravijo, čas mora človek tudi imeti; ali ta je bosa. Kdor ima dosti denarja, dobí kaj lahko dobrega namestnika.

Zgodovina. Prepeličarstvo je tako modérno, kakor železnica. V turističnem časnikarstvu se čita, da je prišel l. 1867 neki nemški rodoljub v Weissenfels. Kraj mu je bil precej jako všeč in nikjer nobenega prepeličarja. To se mu je prav čudno zdelo in prašal je krčmarico, ali nič sem ne zahajajo poletenski gostje. Še bolj se je ženska čudila temu vprašanju, ker jej ni precej na mar prišlo, po čem tujec vprašuje; a kmalu se domisli in pravi, pač eden je že nekaj časa tu, pa je ... in pokazala je s prstom na čelo in z roko odmigala. S tem je tujec zvedel vse in imel je priliko premišljevat: v

tranji uri, prej ko so ga pričakovali. Že ko je nadškof začel sveto mašo, zvedeli so še le o njegovem prihodu in ni trajalo dolgo, da je bilo v cerkvi vse polno vernih. Po sveti daritvi se obrne mlg. Sokolski do navzočih in pripoveduje jim z živimi besedami, kako je bil sprejet v Rimu in govori o milostih, katere je prejel pri sv. očetu. „Rim je sama ljubezen“, to je vedno in vedno ponavljal. Zvečer so mu pripravili čestitko. Svečanosti, katere niso mogle biti zjutraj pri sprejemu, bile so drugi dan, ko se je podal novi nadškof k apostolskemu delegatu mlg. Brunoni-ju in k patrijarhu Armenskemu. Mlg. Sokolski je jezdil na konju bogatu osedlanem, katerega mu je bil podaril bogat Armenec. Za njim je šel arhimandrit z duhovščino in s potnimi spremljevalci, na obeh straneh so jezdili starašine bolgarskega naroda na ponosnih konjih v narodni noši z dolgimi sulicami v rokah. Sprevod je spremila častna straža sultanova, in povsod med potjo so turški vojaki nadškofa vojaško pozdravljali. Iz tega se je lahko videlo, kako da je vlada naklonjena nadškofu. In res da, kakor nalašč za vladno je bila ta unija; najdlja je tukaj sredstvo, da reši bolgarsko vprašanje, a ne zaplete se v zanjke Rusov.

Prihodnji dan, na evetno nedeljo, po Julijanovem koledarju, je bral Sokolski svečano v bolgarsko-zedinjeni cerkvi sv. mašo; vernih in radovednih se je zbralo toliko, da so napolnili ne le cerkev, marveč bilo jih je tudi po cesti in bližnjih vrtovih. Po službi Božji je povzdignil nadškof bolgarski svoj glas v slavospev na sv. očeta, vsi navzoči so peli jednoglasno za njim. Tudi po deželi je unija dopadala, posebno pa v okolici Adrianopola in Salonika. Več vasi v okolici tega mesta se je že poprej pridružilo katoliški cerkvi, sedaj je bilo pripravljenih to storiti 50 manjših in večih krajev.

To so bili veseli dnevi, solnce upanja je prijazno zasijalo. V zavesti si zmage, napovedali so tačas mnogoteri, da prestopi vsa Bolgarija. Mlg. Sokolski je večkrat v Rimu to izrekel, da, prosil sv. očeta, da naj napravijo bolgarsko patrijarhovo stolico. Kaj bi bil vendar rekel, ko bi bil gledal v tem trenutku v prihodnost, in videl, kako je po vodi splavalo vse upanje, a on sam pa se nahaja jetnik v ozidji ruskega samostana. Unija je imela mogočne neprijatelje; Rusija si je prizadevala na vse kriplje, da jo uduši. Leta in leta je delala, ni štedila niti denarja, niti truda, da se začne versko gibanje, in sedaj naj bi pa sad svojega truda brez upora pripustila sovražni rimski cerkvi. Na to ni bilo misliti. K temu pristopile so pa še nadležnosti, provzročene po duhovnih, ki niso hotli prestopiti; bili so kot svetni uradniki mogočni med narodom, in že večkrat so dokazali, da so sposobni za vsako zločinstvo. Tedaj neprijatelji posod. Kaj pa prijatelji. Unija se je priljubila katolikom po vsi Evropi, a nikjer ni bilo mogočne države, ki bi bila pripravljena podpirati unijo z besedo in dejanjem. A vendar bi bila podpora na vso moč potrebna. Povsod so bili skoraj uniti v manjšini, prestopivši so zgubili vse cerkve.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 5. septembra.

Notranje dežele.

O indijanskem napadu, ki so ga v ponedeljek zjutraj nekteri *nemški rogovileži* v Langenbrücku napravili na nič hudega sluteče in mirne česke branjevece z zelenjavo, pridjati nam je danes še sledeče: Tisti branjeveci peljali so se zjutraj proti trem skozi Langenbrück nič hudega sluteči voz za vozom po dva in dva skupaj v presledkih. Bilo jih je blizo trideset in so branjeveci večinoma spali po vozech. Vsak voz so rabeljni posebej napadli in speče z nožmi zbadati jeli. Ranili so jih blizo 20 in med temi je 5 hudo poškodovanih. Kmetje so trdili, da če bi se bili skupno peljali, bi se bili že obranili napadovalcev, posamič jim pa niso zamogli kos biti. „Pobiti moramo proklete Čehe!“ kričala je divja druhal in suvala ter bila, kolikor daleč je le doseči mogla. Kam bode to prišlo? Možno, ki so lansko leto strune v državnem zboru „bolj napenjati jeli“, doživeli so letos vspeh tistega napenjanja v izvanrednih izgrelih, katerih se Nemci po Čedah ali vdeležujejo ali pa jih provzročujejo. Kolikor toliko zadeva pa krivda tudi sedanje „Slovanom prijazne višje kroge“, ki Nemcem take izzivanja bolj resno ne zabranjujejo. Ni jih toliko, da bi jih ne vstrahovali, samo če bi jih hoteli! Ker pa Nemci vidijo, da se jim nič ali pa malokada kaj prida zgodi, raste jim greben in v svoji prevzetnosti sami ne vedo, kaj bi vse počeli. Kaj mislite, da bi bilo pri nas kaj drugače, če bi jih bilo več? Prav nič ne! Ravno tako bi nas mirne Slovence napadali, kakor se to po Českem godi. Da mirujejo, vzrok je ta, ker jih je premalo. Da bi se kazni bali, s tem še misliti ni, ker dobro vedo, da se jim ni sile bati.

Včeraj smo omenjali na tem mestu hrvaške *regnikolarne deputacije*, ktera se na svojo bodočo nalogo pripravlja in pa obeh načrtov, katerih enega se bo prijala, po katerem bo zahtevala odpravo nedostatkosti. Oglejmo si danes pred vsem načrt barona Živkoviča. Živkovič, bivši banov namestnik, smatra Hrvaško-Slavonsko kraljevino za samostojno državo pod krono sv. Štefana, ktera nima le samouprave, temveč tudi vse druge pritikline, s katerimi se samostojne države ponašajo kakor so: posebna hrvaška državljanska pravica, popolnoma samostalna hrvaška deželna bramba, samouprava hrvaškega državnega budgeta in pa preosnova ogerskega državnega zbora v hrvaško-ogerski. Dalje bi Živkovič tudi še rad, da bi se Hrvatom priznala popolnoma pravica in vzajemnost z Madjari pri sklepanju državnih pogodb in pri skupni vladi. Hrvaški jezik naj ima po hrvaških pokrajinah veljavo državnega jezika in naj se državne službe izključljivo edino le rojenim domačinom podeljujejo. Državne hrvaške finance naj bodo popolnoma samostojne, ban in trije načelniki odsekov pa odgovorni deželnemu zboru. Več pozora moralo bi se tudi obračati na razširjanje domačega prometa po železnicah in brzojavu. Kdor bo vse te točke, ktere bi Hrvatje za-se zahtevali, če se primejo Živkovičevega načrta, dobro premislil, bo že danes uganil, da jih Madjari niti polovico ne bodo dovolili in se bodo regnikolarne deputacije ravno tako razšle kakor so se sošle. Miškatovičev načrt tudi ni mnogo drugačen. Tudi on zahteva z vso odločnostjo vresničenje vseh tistih točk, ktere iz pogodbe od leta 1868 in 1873 še niso vresničene in so večinoma ravno tiste, kakor jih Živkovič našteva. Razločka med obema je le toliko, da Miškatovič kaže, kaj se še ni zgodilo, Živkovič pa strogo zahteva, da se mora zgoditi in ob enem pot navede, kako bi se zahteve izpeljati dale.

300 Poljakov pride jutri (v nedeljo) v Budapešt na razstavo. Pozdravil jih bo nadstarosta Ráth in se bode ta Levovski in Krakovski župan sprejela kot mestna gosta. Vsem skupaj napravil se bo banket. Pri banketu napivalo se bode Njegovemu Veličanstvu in pa došlim gostom v madjarskem jeziku. Poljaki se bodo pa izključljivo le poljščine posluževali, ker pravijo, da po nobeni ceni ne bodo nemški govorili. Madjari so jim tudi razumeti dali, da naj ne pridejo v narodni opravi, na kar so jim pa Poljaki odgovorili, da jim te želje na noben način ne morejo spolniti. Spodobilo bi se toraj v očigled tega, da bi jih tudi Madjari v narodni opravi sprejeli, kar se pa ne bo zgodilo, temveč jim bodo pri sprejemu rekli, da v madjarski narodni gali le kralja sprejemajo. Koliko je na tem resnice, nam ni znano; če je je pa kaj, ni posebno velika vroča ljubezen med Poljaki in Madjari. Tudi to ne kaže srčnega prijateljstva, ki je že skoraj zgodovinski pomen dobilo, da so se Madjari izrazili, da bodo došle Poljake lepo pozdravili in jim za dobro jed in pijačo skrbeli, več se pa ne bodo z njimi pečali.

Vnanje države.

Kljubu silnemu prijateljstvu med našo in nemško državo *izgoni avstrijskih podanikov* iz pruskih pokrajin še vedno trajajo. 27. avgusta dobili so vsi v Danzigu živeči avstrijski podaniki povabila, da naj pridejo takoj na policijo. Ondi jim je dotični uradnik v imenu pruskega ministerstva razložil, da morajo vsi do 1. oktobra pruske tla zapustiti, sicer bi jih pruski žandarji s silo čez avstro-nemško mejo potisnili. 20 je bilo teh nesrečnikov h krati izgnanih na 27, kaj pa še drugi, ki so bili že poprej in pozneje na ta način obsojeni priti ob svoje premoženje. Kajti vseh teh 20 avstrijcev v Danzigu ima trgovino bodisi z lesom ali pa z žitom. Vsi imajo svoje papirje v redu in vendar morajo čez mejo. Kje more dobro založen trgovec svoje imetje v štirih tednih vgodno prodati, da bi se ne vničil gmotno? Kje more skupaj spraviti do tedaj ves denar, kar ga ima med ljudmi, da bi se mu ga več ali manj ne zgubilo? V očigled tega obrnili so se vsi dotični Avstrijani do c. kr. avstrijskega konzula, ki jim je pa rekel, da ne more ničesar za-nje storiti, ker je ukaz izšel iz pruskega ministerstva. Takoj na to obrnili so se pa na c. kr. ministerstvo zunanjih zadev na Dunaj, da naj ono na korist Avstrijcem posreduje. Kaj nam toraj pomaga tolikanj hvalisano prijateljstvo s samopašno nemško državo, če nam je taista v dejanji sovražna, kakor nobena druga država pod solncem. Divjaki nam ne preganjajo poštenih naših trgovcev, olikani Nemci pa! To ni prav nič drugega, kakor da Nemčija Avstrijo in Rusijo za nos vodi, in ker jima sicer ne more do živega, jela jima je izganjati podanike! Oj pristrčno prusko prijateljstvo!

Črnagora je bila je te dni silno razburjena zaradi umora nekega zloglasnega roparja in morileca derviša Mizirliča iz Hercegovine. V Črnigori pravijo, da je taka pravost, da navadnega umora ondi že več desetletij ne pomnijo; za to je celo državo temveč razburil ta umor. Knez je razpisal 300 zlatov in Obiličevo medalijo tistemu, kdor bi morileca zasačil. Takoj se je cela Črna gora dvignila na noge; 4000 ljudi preiskavalo je Cetinjsko okolico in že zjutraj ob 8 prignali so dva človeka klenjenja, ki sta roparja umorila. Spravili so ju v ječo. Oba sta avstrijska podložna in sta roparja Mizirliča prej ko ne na oni svet poslala zaradi tega, da sta ga za glavo prikrajšala, ker je avstrijska vlada že lansko leto na Mizirličevo glavo 500 goldinarjev razpisala. Mizirlič se je po Hercegovski vstaji edino le od ropa in ropnega umora živel. Na-

tako romantičnem kraju pa en sam prepeličar in še o tem mislijo ljudje, da je trčen.

Kdo je pa zdaj, recimo, v Ljubljani, ki se med omikane šteje in bi še ne bil v Weissenfelsu ali saj pri tamošnjih jezerih. Kdo bi zdaj po svetu ne romal, ko je vožnja po železnici na pol zastoj. Ali za nekatere je vendar vožnja še predraga, namreč za tiste, ki stiskajo in za tiste, ki nič nimajo. Ali ti naj se tolažijo, ker se svet vrti, se bo železnica zvrnila in prišli bodo na njeno mesto zračni baloni, ki bodo prepeličarje kot balast zastoj prevaževali.

(Konec prih.)

Nikolaj Šubić knez Zrinjski, vitez Sigetski.

Spisal I. Steklasa.

(Dalje.)

Turci so precej, ko so se utaborili pred Sigetom, postavili na tri mesta svoje topove, iz katerih so mogli streljati v mesto. Ko je Zrinjski to spazil, pozval je vso posadko na grajsko dvorišče, da slišijo cesarjevo poročilo in njegov odlek. Pojedini zapovedniki so se bili že sešli. Stari Alapič, Juranič, Paprutovič, Vilaki se živahno razgovarjajo, oboro-

žena vojska pa stoji mirno in molči ter čaka radovedna, kdaj bode Zrinjski stopil iz grada. Komaj pa se on prikaže na vratih, pozdravi ga hrabra četa s krepkim „živio“.

Zrinjski se zahvali resnobno za ta pozdrav. Njegova postava je bila svečana in vsakdo je moral tega junaka občudovati in čislati. Zatoraj so pa tudi vsi gledali nanj ter ga smatrali za svojo zaslombo v največi nevarnosti.

„Ljubi sobojniki“, začne on govoriti, „osede-poln je trenutek, v katerem se zdaj nahajamo. Vi veste vsi, da se je Turek pod našimi zidovi utaboril ter svoje topove na nas naperil, da nas in trdnjavo pokonča. Mi smo sami sebi pripušeni, nobena pomoč se nam ne približuje; cesar Maksimilijan, ki nas obžaluje radi našega žalostnega stanja, ne more nam v pomoč priteči, ker mu je vojska še preslaba, da bi se mogel s Solimanom boriti ter nas rešiti. Ali on računa na našo vernost, na našo hrabrost ter ljubezen do domovine in vladajoče rodovine. Zanaša se naše zaupanje v Boga, ki nas bode v največi sili vzdržal ter nam moč podelil, da se borimo proti stokrat mnogobrojnejemu sovražniku. Vsemogočni v nebesih, moji sobojniki, bode varoval nas s svojo roko, in v znamenju križa nam podelil zmago. Vsaki izmed nas tedaj naj bode

na svojem mestu junak skoz in skoz ter naj gleda in upotrebi vse svoje sile, da janičare in druge turške vojnike odbija, kolikor je le mogoče. Varovajte vašo kri, ali vašega življenja ne, žrtvujte ga za vašo domovino ter pokažite vrstnikom svojim in potomkom, da ste oduševljeno za domovino mrli, vsak slaven in ponosen, da je žrtvoval zanj, kar je imel najdražjega. Vaša hrabrost bode oduševljavala naše otroke in zemljake še v kasni dobi. Vas spremlja v boj molitev celega krščanstva, ki prosi pri Bogu za našo zmago, da preženemo sovražnika iz naše zemlje. Ravajte se po mojem izgledu ter po vaših vodjah, ki bodo vse storili, samo da se zmaga. Ko padem jaz, potem bodite pokorni mojemu hrabremu sodrugu Alapiču, kteremu naj bi dragi Bog dal srečo, da dogotovi ono, kar ni bilo meni sojeno. Kar se pa vas samih tiče, držite se strogo vojaškega reda in strahu. Jaz zahtevam od vas pod kaznijo smrti, da ste svojim zapovednikom bezuvetno pokorni. Vsaki ima ostati tako dolgo na naznačenem mestu, dokler ga drugi ne zamenja. Nobeden ne sme brati turškega lista. Kdor najde pismo, ki bi bilo v mesto vrženo, mora ga precej svojemu zapovedniku odnesti in ta ga vrže potem v ogenj. Med seboj je zabranjeno potajno dogovarjanje, in kdor kaj takega opazi, mora precej javiti.

djati se je, da se morilec tega divjaka ne bo posebno hudo godilo, če tudi je Črnogorski Nikita 300 rumenjakov zanje plačal. Lepo je, da Črnogora tolikanj drži na pravno življenje; vendar pa mora silno veliko denarja imeti, če bo za morilce brezsrčnih roparjev take svote plačevala. Ropar je, kakor divja zver. Človeške pravice je sam pogazil v blato, jih toraj tudi pričakovati nima.

Turki so nedavno v Bosporu nekemu angleškemu parniku nekoliko uro navili. Visoka Porta je namreč za vse parnike, kateri iz španskih in francoskih luk v srednjem morju ležečih proti Črnem morju hočejo, zaukazala 12dnevno karanteno. Angležem se je menda predolgo zdelo, tako dolgo brez namena v dotični turški luk stati in se niso zmenili za poziv, da morajo v karantano, temveč so se kar dalje po morju namenili. Turki pa niso šale razumeli iz so na angleški parnik streljati jeli, ktere ga so tudi hudo poškodovali. To je že drugi poskus, kako bi se dalo memo turških trdnjav po morskih ožinah v Črno morje priti ob pokanji turških topov. Prvega so Angleži že letos spomladi napravili, ki se jim je pa srečneje obnesel, ker so zgodaj zjutraj vozili in turška straža ni videla dobro pomeriti.

V Petrogradu pričakujejo poslanca **Bokarskega kana**. Bokara je mohamedanski kanat v osrednji Aziji v pokrajini Turkestan in je poleg Kive edin, ki ni še pod rusko oblastjo. Ves drug Turkestan so si Rusi že polagoma podvrgli, deloma s silo, deloma so jim ljudje sami nasproti prišli. Da bode sedaj Bokarski kan svojega izvanrednega pooblaščenca v Petrograd poslal, tudi nima drugega pomena, kakor da se bo danes ali jutri kan s svojimi podložniki pod rusko varstvo postavil. Bokara leži južno od Amu-Darje in v sredi med Samarkandom, kjer bodo drugo leto na jesen ruskega cara kronali za srednje-azijskega cesarja, in Kivo, ktera je tudi še sama svoja. Kako dolgo bo ostala, še ni gotovo; prej ko ne, pa le toliko časa, dokler ruska osrednje-azijska železnica iz Mihajlovskega preko Merva v Samarkand ne bo dovršena. Potem se bo pa reklo: „Adijo Kiva, adijo Bokara!“ Kanu poslednjega kanata se je morda že kaj takega sanjalo in bi že naprej rad zvedil, po čem bi bil okus pod ruskim pokroviteljstvom, če bi se jim Bokara sama od sebe podvrгла. Rusi ga bodo izvestno jako odlično sprejeli, ker ravno še obeh omenjenih pokrajin potrebujejo, da se bodo potem tem lažje z zavarovanim hrbtom proti Afganistanu obrnili. Da ne bodo imeli večjih težav pri zasedanju Bokare, kakor so jih imeli pri Mervu, ki se jim je radovoljno podvrgel, skrbel bo že sedaj kan za to.

Izvirni dopisi.

Iz Cérknice, 4. sept. Včeraj so se zbrala na Rakeku na vabilo našega gosp. c. kr. okrajnega glavarja grofa Pacetā zastopništva naše, Ložke, Starotrške in Planinske županije, da so se posvetovali o dolgo dolgo pričakovanem in v obče zaželjenem vprašanju, kako opomoči tem trem dolinam proti vedno se ponavljajoči in vsako leto v večji in hujši meri tu nastopivši povodnji.

Kolikor nam je znano, poprijel se je naš gosp. okrajni glavar stvari z vso odločnostjo in upamo kolikor poznamo naše zastopstva, da bode dobil g. grof za izpeljavo tega zelo težavnega podjetja pri njih podporo brez vsacih ovir.

Z veseljem, da z veseljem pozdravljamo ta skoro nepričakovani pričetek.

Zapomnite si dobro, sobojniki, te zapovedi, in mislite na to, da samo po strogem vojaškem redu je mogoče zmagati in da Hrvat ne pozná izdajstva. Dalje zapovedujem vam, da nimate sovražniku zaprinašati. Kogar dobite v vaše roke, tega morate pokončati; kaj bi mi z vjetimi, saj se moramo sami siromašno hraniti. Tudi vsi Turki, ki so vjeti v naši trdnjavi, morajo umreti, kajti mogli bi se z našimi sovražniki dogovarjati ter nam mnogo škoditi. Tam gori na stolpu plapolata rudeča zastava z belim križem; ona je znamenje naše vere, za ktero hočemo naše življenje žrtvovati. To znamenje naj vas bodri, ko bi začeli omahovati in pod tem znamenjem pojdite v nebeško veselje! In zdaj prisežem Bogu vsemogočnemu, voditelju vojsk, Bogu kristijanov — zdaj se Zrinski odkrije, potegne meč in poklekne — „Jaz Nikola Zrinski, prisežem tedaj trojedinemu Bogu, cesarju in domovini vernost do smrti. Božja milost naj me zapusti za vselej, ko bi jaz vas, bratje, zapustiti hotel. Zmago ali pa smrt sem pripravljen vselej deliti z mojimi Hrvati. To prisežem Bogu, pravičnemu sodniku. Amen!“

(Dalje prih.)

Klic po njem bil je pa tudi med ljudstvom osobito v zadnjem času vedno bolj glasan; kajti v zadnjih treh letih se je naše jezero le deloma posušilo in večina pridelka ostala je v tem času pod vodo.

Žuga nam huda, ako se ne bodo požiralniki vsako leto posušili in se s tem čistili.

Naj se posrečijo zadevni zdravi nazori našega g. glavarja, koje nam podaja v postavnem načrtu, ktere ga je sestavil in občinam v pretres predložil — pa bode mu blag spomin v okraju našem!

Priporočali bi pa le še razumništvu našemu, da se v tej zadevi neutrudljivo poprime tega, da pri prostemu ljudstvu, ktero bi zamoglo biti zapeljano po hujšakih — češ: „sedaj pa le globoko v žep“, ter razjasni zadevo tako, kakor je v resnici; pa mu pové, da se očitno njemu kaže trojno, t. j. korist, korist, pa zopet jedino le korist! Prilčno kaj več o tem.

Iz Št. Lovrenca na Dravskem polju, 3. sept. Kakor pri Vas na Kranjskem, imeli smo tudi pri nas na slovenskem Štajarskem dne 29. avgusta t. l. dopoludne hudo nevihto z bliskom in gromom, na ktero ne bomo tako kmalo pozabili. Ko je najhujše bilo, vdarila je strela v sredi Župeče vasi v bišo, ki je bila mahoma vsa v plamenu. Od nje se je vnela še druga ter kakor prva zgorela z gospodarskim poslopjem vred. Brez dvoma bi ogenj segal še dalje, ko bi ne bil obilen dež bližnjih slamatih streh dobro namakal.

Domače novice.

(Duhovske spremembe v Ljubljanski škofiji.) Župnijo Belo Cerkev dobil je č. g. M. Videmšek, župnik Osilniški; č. g. Maks Veja, kaplan v Kranjski Gori umeščen je bil 17. avg. na župnijo Bukovšica. Č. g. Jan. Mavrič, deficijent šel je za kurata v Ustije, in č. g. Jakob Ferjančič, kaplan v Rovtah za administratorja v Zavrč. Prestavljeni so sledeči č. gg. kaplani: Škofie Josip iz Predoselja Podbrezje; Smrekar Janez iz Kočevja za prvega kaplana v Črnomelj; Jenko Ludovik iz Črnomlja na Krko; Kurent Karol iz Krke v Stari Trg pri Poljanah; Koren Ignacij iz Starega v Toplice; Demšar Franc iz Črnomlja v Stopiče; Vavpetič Janez iz Metlike v Selce; Brence Iv. iz Starega Trga pri Ložu v Košano; Koželj Mih. iz Košane v Stari Trg; Golob Janez iz Mokronoga k sv. Križi pri Kostanjevici; Leban Jakob iz sv. Križa pri Kostanjevici k sv. Trojici pri Tržiši; Bobek Alojzij iz Šentjurja pri Svibnem v Mokronog; Nemanič Janez iz Cerkelj (dolenjskih) v Dole. — Novonamešчени kaplani so č. gg. novomašniki: Bulovec Mihael v Predoslje, Pakiž Marka v Šentjur pri Svibnem, Klemenčič Mihael v Črnomelj, Pehani Alojzij v Metliki, Erzar Matija v Cerklije (pri Čatežu) in Bernik Valentin v Kranjsko goro.

(Spremembe pri č. oo. frančiškanih.) Č. o. Gottfried Hlebec gre iz Ljubljane za gvardijana v Brežice; č. o. Kornelij Arko za organista v Nazaret na Štajarsko; č. o. Ehrenfried Zupet pride pa iz Brežic v Ljubljano.

(V Ljubljansko bogoslovje) so sprejeti gg.: Bojanec Anton iz Št. Petra pri Trški gori; Gregorič Josip iz Ambrusa; Havliček Vojteh iz Českega; Jemič Anton iz Davče; Mauring Jan. iz Višnje gore; Pristov Josip iz Breznice; Oštir Janez iz sv. Križa pri Kostanjevici; Plečnik And. iz Ljubljane; Rihar Leopold iz Polhovega Gradea; Šmid Andrej iz Selc; Štrančar Jožef iz Ustije; Šumi Lovro iz Kranja in Žagar Jos. iz Trebelnega.

(V Alojzijevisče) sprejeti so naslednji gimnazijalci: Jernej Bernard iz Škofje Loke; Anton Čadeš iz Traie; Franc Finžgar iz Breznice; Jože Kristof iz Vrhnike; Janez Smolej iz Kranjske Gore; Ludovik Kenk iz Brezovce pri Ljubljani; Franc Pretnar iz Dobrave pri Kropi; Janez Trpin iz Železnikov.

(Umrl je) g. Martin Indof župnik v Šmihelu pri Žužemberku 30. avgusta.

(Veliko slovesnost) imeli bodo drugo nedeljo 13. t. m. v tukajšnji frančiškanski cerkvi. Ob 8. uri bode pridiga prem. knezoškofa, po pridigi pa pontifikalna sv. maša. Potem prenesla se bode v slovesnem obhodu Lurška Mati Božja iz frančiškanske cerkve pod Rožnik, kjer se bode postavila v kapelici nalašč zato njej na čast postavljeni. Podoba in kapelica se

bo blagoslovila. Po dokončani slovesnosti bo sveta maša na Rožniku.

(Odpust) dovolil se je tudi za bodoče leto profesorju Pleteršniku na korist vredovanja Wolfovega slovarja, slovensko-nemškega dela.

(Potrjene nove šolske knjige) so: a) Krmavnerjeva „Latinska slovnica“, velja 1 gld. 60 kr., za rabo po vseh gimnazijah, kjer se latinščina podučuje na podlagi slovenskega jezika; b) Močnikova „Aritmetika za učiteljske“, poslovenil prof. Celestina. Cena 1 gld. 10 kr. Ta knjiga se sme rabiti po vseh učiteljskih, kjer se aritmetika podučuje v slovenščini. Dajte nam slovenske šole, potrebnih pripomočkov imeli bomo takoj na izbiro.

(Izpraševalna komisija) za ljudske in meščanske šole za bodočo dobo do konec šolskega leta 1887/88 obstoji iz sledečih gospodov: ravnatelj ji bo gosp. Blaž Hrovath, ravnatelj na c. kr. učiteljski v Ljubljani, namestnik njegov pa prof. Kreminger tukajšne velike realke. Člani komisije so gg.: prof. Celestina, Viljem Linhart, Eduard Samhaber, Jakob Vodeb, Vilibald Zupančič — vsi iz c. kr. učiteljske; dalje gimnazijalni prof. Wurner; ravnatelj Praprotnik, vadniški učitelj Tomšič in Anton Nedvčd. Iz francoščine spraševal bo real. prof. Stauber, iz ročnih del ženskih pa učiteljica gospodičina Fröhlich.

(Bodoče preskušnje za učiteljsko sposobnost) bodo v Ljubljani 19. oktobra. Kandidatje, ki se jih mislijo vdeležiti, oglasijo naj se do 5. oktobra po službenem potu.

(Pasijonskih iger) vdeležilo se je tudi sinoči mnogo občinstva. Obleka predstavljajočih oseb je strogo zgodovinska in jako krasna.

(Osmina naliva), ki je danes teden po deželi toliko škode povzročil, ni izostala. Dež lije, da se kar tema dela, in to ravno o tem času, kakor danes teden, ko smo morali ob 8. uri dopoludne luč prižgati. Razločka je le toliko, da gre danes s presledki brez vrša, danes teden je bila pa narava v divjem boji z elementi; a krog poludne se je nebo nekoliko zjasnilo in solnce nam je zopet jelo svoje dobrodejne žarke pošiljati.

(Viteški križec Franc Josipovega reda) dobil je ravnatelj pomožnih uradov pri c. kr. tukajšnji deželni vladi, cesarski svetnik g. Andrej Loger ob priliki njegovega umirovljenja v priznanje mnogoletnega, zvestega in izbornega službovanja. Gosp. Logar je služil skoraj 53 let in so ga umirovili le na lastno prošnjo.

(Sveta maša za mešani zbor) je naslov novi cerkveni skladbi, ktera je bila že ob kratkem nannanena v „Slovenu“. Zložil jo je g. Jan. Karli, organist mestne farne cerkve v Škofji Loki. S tim delom bode gotovo vstreženo vsem cerkvenim pevskim zborom, zlasti takim, kateri si želijo kaj lahkega. Skladba ima devet točk za različne mašne oddelke. Zložena je v F-dur, toraj v onem tonovem načinu, kateri je nekako najbolj praktičen, t. j. ktere ga so roke naših organistov skoraj najbolj navajene. Vstopne besede te maše so: „Bog pred Tvojim veličanstvom“. Po naši sodbi so najboljši deli: vera, svet in konec. Pri „Slavi“ naj se vzame tempo andante con moto, ker to zahteva že značaj slavne pesni. Sploh naj se jemlje ves tempo nekoliko hitreje, kajti izrazi largetto, adagio amoroso, andante bi nas lahko zapeljali, da bi postali prepočasni in vsled tega dolgočasni. Prvi glas (sopran) se giblje v priprosti melodiji in zarad tega se ga bode lahko poprijelo tudi ljudstvo v cerkvi. — Gosp. Karli je dovršil orglarsko šolo v Ljubljani in se sedaj mnogo trudi, podpiran po preč. duhovščini. Pelo se je v mestni župnijski cerkvi že mnogo težkih skladb, ktere zahtevajo natančne izvežbe. Toraj krepko po tej poti dalje! — Prečast. cerkvenim predstojnikom pa pripročamo z dobro vestjo omenjeno skladbo, ktero naj naročijo za cerkvene pevske zборе. Dobiva se edino pri g. skladatelji v Škofji Loki in stane le 50 kr.

—t—

(Dekliška šola v Postojni). Gospod Jakob Dimnik, učitelj, nam je poslal pismo, v katerem z ozirom na „Poslano“, natisnjeno v „Slovenu“ 31. avgusta štev. 197, piše, da se nikakor ne strinja z obliko te poslanice. V sicer, da g. pisatelj ni imel namena koga žaliti „toda s takim postopanjem“, pravi g. učitelj, „se vniči trud in delavnost mož, ki želé enak namen doseči, pa taktno in premišljeno postopajo. Zlasti je bil gospod, ki je Postojno že ostavil, vedno vnet za napredek ljudskega šolstva, ni bil Postojnski deklški šoli nasproten, kajti bil je nje ustanovitelj in gotovo je, da bi pri družih oko-

liščinah še vedno za njo razširjanje delal. V dežel- nem šolskem svetu sedijo mnogozaslužni možje in šolniki, ki imajo gotovo pravo prepričanje in sreč za napredek narodnega šolstva in kateri so in bodo gotovo tudi v tej zadevi pravo vkrenili." Konečno g. učitelj obžaluje, da je ravno njegova kočljiva za- deva bila povod omenjeni poslanici.

(Bradovice) si odpraviš s svežim neslanim špehom, katerega si nareži na široke jermena. Taiste položijo zvečer preden greš spat na bradovice in ro- kavice čez obleci. Dobro so tudi nogovice. „Laib. Ztg.“ trdi, da v 14 dneh na ta način vsaka brada- vica zgine.

Telegrami.

Dunaj, 5. sept. „Fremdenblatt“ pravi, da je vest, ki jo je prinesel „Innsbrucker Tag- blatt“ o krvavem boju med českimi in nem- škimi vojaki pri Plzenjskih velikih vajah neosnovana.

Madrid, 5. sept. Nemški vojni parnik iz- kreal je 24. avgusta kar na nagloma oddelek vojakov na otoku Yap in so nemško zastavo razvili. „Epoca“ pravi, da Španjska ne mara za nikako razsodbo. — Za kolere je na Španjskem 775 ljudi pomrlo.

Madrid, 5. sept. Mnogobrojna množica zbrala se je pred palačo nemškega poslanstva in je napravila sovražno demonstracijo. Po- bijali so okna, nemško zastavo so potegnili raz drogu in jo raztrgali, ter so zahtevali, da se Nemčiji vojska napové. Klicali so: „smrt Nemcem, živela Španija!“

Pariz, 5. sept. V Cimbelažiji v južni Afriki pobili so divjaki 103 misijonarje in mnogo družih Evropejcev.

Marseille, 4. sept. Včeraj smo imeli 12 mrličev za kolero, v Toulonu pa 13.

Umrli so:

2. septembra. Janez Munder, umirovljeni pismonoša, 64 let, sv. Jakopa nabrežje št. 31, vsled raka v požiralniku.

4. Marija Avžič, hišnega posestnika hči, 18 dni, Illova št. 40, božjast.

Tujci.

3. septembra.

Pri **Matiču:** Vitez Guttmann, zasebnik; Anton Büchler, pos. livarne za črke, s sinom; Rosenbaum, Singer in Baumann, trgovci, vsi z Dunaja. — Avgust Kuhn, izdelovalec pohištnega orodja, iz Ischlana. — Dr. L. Moretti, odvetnik, iz Dalmacije. — Breiltsch, odvetnik, z družino, iz Reke. — Placida Velavšek, nadučiteljica, s sinom, iz Brežice.

Pri **Stonu:** Marka Bisehitz, zasebnik, s sestro, iz Buda- pešte. — Herman Botschan, zasebnik, iz Česke Lipe. — Franc pl. Begna, kr. sodnik; Dr. vitez Kozova, mestni fizik, oba iz Senja. — Josip Črnele, trgovec, iz St. Petra. — Antonija Liemer, polkovnikova soproga, iz Vipave. — Mihael Sonn- bichler, trgovec, s soprogo, iz Pulja. — Valt. Klobus, duhovnik, iz Godoviča. — M. Tomec, zasebnik, iz Starega trga.

Pri **Južnem kolodvoru:** Janez Kühnel, fabrikant, iz Kreibitz. — Karl Candolini, zasebnik, iz Maribora. — Franc Klančnik, zasebnik, s Štajarskega. — Janez Benedičič, iz Siska.

Pri **Avstrijskem caru:** Jakob Hainscheg, e. k. stotnik v p., iz Ljubljane.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

5. septembra

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 90	kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 40	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 35	„
Papirna renta, davka prosta	99 „ 90	„
Akcije avstr.-ogerske banke	869 „ —	„
Kreditne akcije	286 „ 75	„
London	124 „ 65	„
Srebro	— „ —	„
Francoski napoleond.	9 „ 90	„
Ces. cekini	5 „ 86	„
Nemške marke	61 „ 15	„

Od 4. septembra.

Ogerska zlata renta 4%	99 gl. 20	kr.
„ papirna renta 5%	92 „ 40	„
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 99	50
„ Länderbanke	98 „ —	„
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	555 „ —	„
„ državne železnice	288 „ 75	„
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	191 „ 50	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 127	—
4% „ „ 1860	500 „ 139	25
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 169	90
„ „ 1864	50 „ 168	—
Kreditne srečke	190 „ 176	50
Ljubljanske srečke	29 „ 22	—

Žitna cena.

Pšenica banaška 1 hkl. 7 gl. 92 kr., — domača 6 gl. 44 kr. — Rž 5 gl. 94 kr. — Ječmen 4 gl. 30 kr. — Ajda 5 gl. 44 kr. — Proso 5 gl. 60 kr. — Turšica 5 gld. 60 kr. — Oves 2 gl. 98 kr.

Izdajatelj Josip Jerič.

Dva učenca

z dežele z nižjih razredov se vzameta v stanovanje in na hrano. Ob enem dobita tudi lahko proti pri- merni plači v tem stanovanju inštruktorja. Natančneje se izve pred škofojo h. št. 8 v pritličji. (1)

A. OREHEK,

krojač civilne in vojaške oprave

v Ljubljani,

na kongresnem trgu hiš. šte. 14

(nasproti nunski cerkvi),

priporoča svojo dobro izbrano

zalogo blaga za gospode

po najnižjih cenah.

On je pripravljen p. n. gospodom naročnikom nzure ali oblike na dom pošiljati, da si po želji izberó. — 20% ceneje kakor drugod izdeluje vsakovrstno obleko po izvolji in okusu častitih p. n. naročnikov; podpisani sprejme tudi sukno v izdelovanje oblek in se priporoča prav mnogobrojnim naročbam.

Obenem se spoštljivo priporoča prečst. duhov- ščini za izdelovanje duhovskih talarjev od navadnih do najboljših.

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (30)

knjige in knjižice

za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	ena — gl. 80 kr.
b) Prvi poduk	— „ 60 „
c) Fiziko in kemijo	— „ 60 „
d) Prirodopis	— „ 56 „
e) Zemljepis	— „ 26 „
f) Geometrijo	— „ 24 „
g) Malo fiziko	— „ 23 „
h) Domovinoslovje	— „ 20 „
i) Pripovedi iz zgod. Štajerske	— „ 6 „
j) Opis krškega okraj. glav.	— „ 30 „
k) Zgodovina štaj. Slovencev	1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nem- ški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Franc Christofov

leskeči lak za
tlak po sobah
brez duhá,

tudi se takej posuši.

Se vsled svojih dobrih lastnosti in zaradi svojega lahkega dela posebno priporoča tistemu, kdor si hoče sam tla položiti (lakirati). Soba je že v dveh urah za rabo. Dobi se v raznih barvah, ter pokrije tlak kakor vsaka oljnata barva, ali pa le samo leskeč brez vsake barve.

Uzorni namaz in poduk za rabo dobiva se po zalogah.

Franc Christof,

Berolin in Praga,

izumnik in edini izdelovatelj pravega leskečega laka za tlak po sobah.

Edino pooblašena zaloga za Ljubljano in okolico pri Jan. Luckmannu.

V deželnem gledališči v Ljubljani.

Zadnja predstava

v nedeljo 6. septembra 1885 (nepar).

Velika

daritev sprave na Golgati,

povest trpljenja in smrti Jezusove,

izvršuje 30 oseb družbe starobavarske pasijonske igre pod vodstvom Ed. Allesch-a.

Cena prostorom: Loža v 2. nadstropji 3 gld. 50 kr. — Fauteuil 80 kr. — Sedež v parterji 60 kr. — Sedež na galeriji 40 kr. — Vstop v parter 50 kr. — Galerija 20 kr. — Vojaški in dijaški biljet 30 kr.

Po dnevi se dobicajo estopnice v gledališčni pisarni a zvečer pri kasi.

Kasa se odpre ob 7. uri. — Začetek ob polu 8. uri.

V dobrohotno pozornost! Kakor sem tu zvedel, aranžiral je nek gosp. Jakob Deutsch, glumač, pred nekoliko leti v Ljubljani pasijonske predstave z nedostatnimi sredstvi in pred vsem nesposobnim osebjem, vsled česar vsa predstava ni ugnjala religioznemu zmislu. Čestito občinstvo torej prosim, predstav naših ne staviti s prej omenjenimi v jedno vrsto.

Ed. Allesch, vodja.

Štev. 197.

Pričetek šol.

(1)

V mestnih ljudskih šolah v Ljubljani, in sicer: v I. in II. deški mestni ljudski šoli, v mestni dekliški ljudski šoli, v nunski dekliški ljudski šoli, potem v mestni deški in dek- liški ljudski šoli z nemškim podučnim je- zikom, kateri poslednji se bosta na novo odprli o začetku šolskega leta 1885/86 prične se šolsko leto v 16. dan septembra 1885.

Vpisovanje se bode vršilo v 14. in 15. dan septembra t. l. in sicer: za I. mestno deško ljudsko šolo v licijalnem poslopji, za II. mestno deško ljudsko šolo v šolskem poslopji na Cozovi cesti, za mestno deško šolo z nemškim jezikom (I. razred) v učni sobi v (v Mahrovi hiši na cesarja Jo- žefa trgu pritleh na levo), za mestno dekliško ljudsko šolo v redutnem poslopji, za mestno dekliško ljudsko šolo z nemškim podučnim jezikom (I. raz- red) ravno tam v učni sobi, in za nunsko dekliško ljudsko šolo v nunskem samostanu.

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani

2. septembra 1885.

Prvosednik: Grasselli s. r.

Piccoli-eva esenca za želodec,

katero pripravlja

G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premen- javno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Cena eni steklenici 10 kr.

Gosp. Gabrielu Piccoli-ju, lekarju v Ljbnljani.

Na zahtevanje potrjujem, da sem Vaš evet za želo- dee, kojega deli so mi dobro znani, v velikih slučajih vspešno rabil proti boleznim v želodcu in zlati žili.

Ljubljana, mesec januar 1884.

Dr. Emil vitez pl. Stöckl,

e. k. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec.

Podpisani potrjuje, da ima želodečna esenca ljub- ljanskega lekarja Piccoli-ja hitre in prečudne zdravilne moči. Z njo ozdravelo je mnogo ljudi moje in sosedne župnije; komaj preteče dan, da ne bi kdo prišel k meni, ki me prosi za jedno steklenico želodečne esence, kojih imam vedno nekoliko pripravljenih.

A. Wlassich, župnik-kanonik. Plomin, Primorsko.

Antirrheumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenji, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Ste- klenica 40 kr.

Pastile santoninske; (kolesci zoper gliste iz- izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica 10 kr., 100 ko- šček. 50 kr. 1000 koščekov 4 gld. 2000 košček. 6 gl.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučenim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Zeliščni prsni sirop. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim uspehom proti vsem prsnim in pljučenim boleznim, zasliženju, kašlju, hripa- vosti, dušljivem kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlice. Steklenic 36 kr.

Tu navedena, kakor vsa

druga zdravila se

zmiraj sveža dobé

v lekarni

G. Piccoli-ja

„Pri Angelu“

v Ljubljani,

na Dunajski cesti,

kjer se naročila takoj po pošti proti pocetji izvršujejo.

Odgovorni vrednik Matej Močnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.